

Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχὼν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας, καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἁριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΗΣ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησίᾳ δραχμαὶ 80. Ἐξάμηνος δραχ. 45. Τρίμηνος δραχ. 25.

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Αἰγύπτου γράσιμα διατιμ. 50.— Ἀμερικῆς δολάρια 4. — Ἀγγλίας καὶ ὄλων ἐν γένει τῶν ἄλλων Κρατῶν σελλίνια 10.

Ἐξάμηνιοι καὶ Τρίμηνιοι ἀναλόγως.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΙΔΡΥΤΗΣ - ΕΚΔΟΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἀλλ' αἱ συνδρομαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην οἰουδέποτε μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀριθ. 42, παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Περίοδος Β'.—Τόμος 35ος

Ἐν Ἀθήναις, 11 Αὐγούστου 1928

Ἔτος 50ον.—Ἀριθ. 37

ΣΤΗ ΣΚΙΑ ΤΟΥ ΠΥΡΓΟΥ

Μυθιστόρημα ὑπὸ Vignauill καὶ Valdor

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενον —

— Κανένας, ὡς τώρα, ἀποκρίθηκε ὁ λόρδος. Ἀλλὰ τώρα καὶ λίγες μέρες, ἔχετε μαζί σας μιὰ μικρὴ κοπέλλα, πού μοιάζει σὰν πριγκίπισσα μὲ ψεύτικα ρούχα. Τῆς μίλησα σήμερα στὸ πάρκο καὶ ἀπάντησε στίς ἐρωτήσεις μου μὲ τὴ μεγαλύτερη αὐθάδεια. Ἰσως πέρνει θάρρος ἀπὸ τὴν ἀγάπη πού τῆς δείχνετε. Ἀλλὰ τὸ ὕψος αὐτὸ δὲν ταιριάζει μήτε στὴν ἡλικία τῆς, μήτε στὴν τάξη τῆς.

Ἡ λαίδη τὸν κοίταξε μ' ἐκπληξή. Αὐτὴ δὲν συνήθιζε νὰ μιλᾷ μὲ τοὺς ἀνθρώπους τῆς ὑπηρεσίας, οὔτε νὰ συνερίζεται τὰ λόγια τους.

— Μυλόρδε, εἶπε, δὲν πιστεύω νὰ πειραχτήκατε ἀπὸ τὰ λόγια ἐνὸς φτωχοῦ κοριτσιοῦ τοῦ λαοῦ, πού δὲν ἔχει βγεῖ ποτὲ ἀπὸ τὸ σπῖτι του καὶ δὲν ξέρεי νὰ μιλεῖ. Φαίνεται ὅτι θὰ σὰς φοβήθηκε, τᾶχασε καὶ δὲν ἤξερε πιά τί ἔλεγε.

— Κι' ὅμως τᾶλεγε μιὰ χαρά! Εἶναι δειλὴ, ἀλλὰ ἔχει ὕψος μεγάλης κυρίας κι' ὅχι φτωχῆς κεντήστρας.

Ἡ λαίδη δὲν μπόρεσε νὰ μὴ χαμογελάσει στὴ σκέψη, ὅτι ἡ μικρὴ Βιολέττα ἔβαζε σ' ἀνησυχίες τὸν ἄρχοντα τοῦ Χουάιτ-Γκέιτ!

Ὁ λύκος παραπονιόταν, πού τὸν ἔβρισε ἓνα ἀρνάκι!

— Μὰ εἶναι παιδί! εἶπε ἡ λαίδη.

Τὸ παραδέχομαι, γι' αὐτὸ καὶ παραβλέπω τὰ αὐθάδικα λόγια τῆς. Ἀλλὰ ἐγὼ δὲν τᾶχω μαζί τῆς. Φρονῶ, ὅτι τῆς ἐδείξατε μεγάλη εὐνοία κι' αὐτὸ τῆς ἐσήκωσε τὰ μυαλά.

— Μεγάλῃ εὐνοίᾳ; Τί ἐννοεῖτε μ' αὐτό; ρώτησε ἡ λαίδη μὲ ἀπορία.

— Ἐννοῶ ὅτι ἡ κόρη αὐτὴ δὲν ἔχει ἐδῶ-μέσα τὴ θέση, πού θάπρεπε νᾶχει μιὰ ἐργάτρια πού τὴν πῆρατε γιὰ τὴ δουλειά σας. Εἶδα τὴν κόρη σας νὰ τὴ στολίζει καὶ νὰ τὴ βάζει νὰ καθρεφτίζεται. Πᾶνε μαζί περίπατο, παίζουν καὶ λένε τὰ μυστικά

τους σὰν φιλενάδες. Ἐγὼ ἤξερα ὅτι ἡ κόρη σας φρόντιζε νὰ βαστᾷ περισσότερο τὴ θέση τῆς.

— Μυλόρδε, βλέπω πὼς ξέρετε πολὺ καλὰ ὅ,τι κάνουμε! ἀπάντησε ψυχρὰ ἡ λαίδη. Νὰ εἴστε βέβαιος, ὅτι φροντίζω κι' ἐγὼ ὅσο καὶ σεῖς γιὰ τὴν ἀξιοπρέπεια τοῦ σπιτιοῦ μου. Δὲ μοῦ φαίνεται ὅμως ὅτι κινδυνεύει ἡ ἀξιοπρέπεια μας γιὰτὶ ἡ κόρη μου ἔδωσε λίγο θάρρος σὲ μιὰ κόρη φτωχῇ, ἀλλὰ μὲ πολὺ καλὴ ἀνατροφή.

— Ἄν μάλιστα ἡ κόρη αὐτὴ δὲν εἶναι ὅ,τι φαίνεται...

— Τί εἶναι λοιπόν; ρώτησε μ' ἐκπληξή ἡ λαίδη.

Ποῦ νὰ βάλει στὸ νοῦ τῆς, ὅτι ὁ λόρδος ὑποπτευόταν κάτι τόσο ἀπιστευτό;

ἘΝΟΙΕΣ ἓνα μυστικὸ ἔρμᾶρι κι' ἔδωχε ἓνα πορτραίτο... (Σελ. 302, στ. α'.)

Αὐτὴ ἤξερε ὅτι ἡ Νταϊζη εἶχε χαθεῖ στὴν πυρκαϊά κι' οὔτε εἶχε σκεφθεῖ ποτέ τῆς γιὰ τὴν μεγάλη ὁμοιότητα τῆς Βιολέττας μὲ τὸ πορτραῖτο.

— Τί εἶναι λοιπόν; ξαναρώτησε.

— Δὲν ξέρω, μυλαίδη. Πάντως εἶναι βασιλική, ἀφοῦ ἔρχεται ἀπὸ τῆς μῆς Μίλδρεδ. Ποιὸς ξέρει ἂν δὲν εἶναι καμμιά ἀριστοκράτισσα πού ζήτησε τὴν προστασία σας! Σὰς ξέρουν πού εἴστε τόσο πονετική...

— Μυλόρδε! φώναξε κατάπληκτη ἡ λαίδη Στάρλυ. Οἱ ὑποψίες σας εἶναι φανταστικές. Σεῖς ξέρετε ὅλες τίς ἀριστοκρατικές οἰκογένειες, εὐκολα θ' ἀναγνωρίζατε τὴ Βιολέττα, ἂν ἦταν ἀριστοκράτισσα. Ἐγὼ βρίσκω πὼς εἶναι ἓνα παιδί καλὸ καὶ μαζεμμένο κι' ἡ κόρη μου τὸ συμπάθησε ἀμέσως. Ἄν σας δυσανεστεῖ ἡ παρουσία τῆς, δὲν ἔχω ἀντίρρηση νὰ τὴ διώξω. Ἀλλὰ δὲν ξέρω τίποτε περισσότερο γι' αὐτή.

Ὁ λόρδος ὑποκλίθηκε.

— Ἀφοῦ τὸ βεβαιώνετε, μοῦ ἀρκεῖ. Δὲ μπορῶ παρὰ νὰ πιστέψω στὰ λόγια σας. Μὲ συγχωρεῖτε πού σὰς ἐνόηλα.

Κι' ἀποσύρθηκε ἡσυχος. Εἶχε πεποίθησι στὸ χαρακτῆρα τῆς λαίδης καὶ δὲν τοῦμενε ἀμφιβολία, ὅτι τὰ λόγια τῆς ἦταν πάντα ἀληθινά. Ὅστε ἐπρεπε νὰ υποθέσει, ὅτι ἡ τύχη τὰ εἶχε κάμει ὅλα. Ἡ τύχη! Ἀλλ' αὐτὴ τὴν ἀόριστη λέξη τὴ φοβοῦνται οἱ ἐνοχοὶ πρὸ πολὺ ἀκόμη κι' ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους.

Κλείστηκε στὸ γραφεῖο του κι' ἔμεινε σκεπτικός κι' ἀναποφάσιτος. Τὸ ἐπεισόδιό αὐτὸ τοῦ εἶχε λυγίσει ὅλη του τὴ θέληση.

Οἱ ἀναμνήσεις ἦρθαν καὶ τοῦ γέμισαν τὸ μυαλό. Θυμήθηκε τὴν παιδική του ἡλικία, τίς φιλοδοξίες του, τὰ ὄνειρα, πού εἶχε κατορθώσει νὰ πραγματοποιήσει μὲ τόσους κόπους καὶ ἀγῶνες.

Καὶ τώρα, ὕστερ' ἀπὸ ὅλ' αὐτά, πού τὰ εἶχε ἀποκτήσει μὲ τόσες θυσίες, — νὰ τὴν, ἡ Νταϊζη ξαναρχό-

ταν! Η Νταίζη, μεγάλη κοπέλλα και τόσο θμια με τη μητέρα της, ώστε κανείς δε μπορούσε να γελαστεί.

— Άνοιξε ένα μυστικό έρμαρι κι' έβγαλε ένα πορτραίτο. Ήταν τὸ πορτραίτο τῆς Νταίζης σὲ ἡλικία τεσσάρων χρόνων. Ἐτοί τὴν εἶχε ἰδεῖ τὴ νύχτα τοῦ ἐγκλήματος, εἶσι εἶχε μείνει στὸ νοῦ του τόσα χρόνια. Κοίταζε προσεκτικὰ ἕνα-ἕνα τὰ χαρακτηριστικὰ τῆς, σὰ νὰ θελε νὰ τὰ συγκρίνει μὲ τὴν εἰκόνα τῆ σημερινῇ.

— Όχι! μουρμούρισε. Πέθανε πιά ἡ μικρὴ Νταίζη! Αὐτὴ ποὺ εἶδα δὲν εἶναι ἡ μικρὴ Νταίζη. Εἶναι μιὰ νέα Διάνα, περήφανη κι' αὐστηρὴ ἔπως κι' ἡ ἄλλη... Ἀλλὰ θὰ τὴ συντρίψω κι' αὐτὴ ἔσυντριψα καὶ τὴ μητέρα τῆς...

Σκέφθηκε τότε ὅτι τὸ κορίτσι γύριζε στὸ χωριὸ κι' ὅτι οἱ χωρικοὶ μπορούσαν νὰ τὴν ἰδοῦν καὶ νὰ τὴ γνωρίσουν. Ὅλοι ἤξεραν καλὰ τὴ λαίδη Διάνα καὶ τὴν ἀγαποῦσαν.

Ἀλήθεια, πὼς δὲν τὸ εἶχε σκεφθεῖ αὐτό;

Πῆρε ἕνα κομμάτι χαρτί, ἔγραψε βιαστικὰ λίγα λόγια καὶ τῷστειλε ἀμέσως στὴ λαίδη Στάρλυ. Τῆς ἔγραφε:

— «Μυλαίδη, πείθομαι στὰ λόγια σας καὶ δὲν κάνω πιά λόγο γιὰ τὸ θέμα ποὺ σὰς μίλησα. Γιὰ ὠρισμένους ὅμως λόγους, θέλω νὰ μὴ μείνει περισσότερο ἡ κόρη αὐτῇ. Θὰ σὰς χρωστοῦσα λοιπὸν εὐγνωμοσύνη ἂν τὴν ἐστέλνατε τὸ γρηγορώτερο πίσω στὸ Λονδίνο. Καὶ στὸ μεταξύ, νὰ μὴ βγαίνει ἔξω, ἀλλὰ νὰ μένει κοντὰ στὴν κυρία Βερδιέ.»

Ἡ λαίδη βρῆκε τὸ μπιλλέτο αὐτὸ ἀκόμη πρὶν παράξενο κι' ἀπὸ τὴν ἐπίσκεψη τοῦ λόρδου. Τὸ γράμμα αὐτὸ ἦταν διαταγή. Ἀλλὰ δὲ μπορούσε νὰ νιώσει σὲ τί τὸν στενοχωροῦσε τὸ λόρδο ἢ παρουσία ἑνὸς φτωχοῦ κοριτσιοῦ!

Ἦταν ἀπλὸ πείσμα ἢ ὁ λόρδος εἶχε τὸ λόγο του; Ἦταν ἀπλὴ ἀντιπάθεια, ἢ τὸ κορίτσι αὐτὸ δὲν ἦταν ἕνα φτωχὸ κορίτσι τοῦ λαοῦ; Ἡ περιέργεια τῆς λαίδης ἦταν μεγάλη καὶ θέλησε νὰ βεβαιωθεῖ γι' ἐλ' αὐτά. Φώναξε λοιπὸν κοντὰ τῆς τὴν κόρη τῆς καὶ τὴ Νταίζη, ποὺ τὴν ὥρα ἐκείνη ἐργάζονταν μαζί.

Τὰ κορίτσια ἦρθαν ἀμέσως. Τὰ μάτια τῆς Νταίζης ἦταν κόκκινα καὶ τὸ προσωπάκι τῆς γεμάτο ἀπελπισία.

Ἡ λαίδη τὴν υποδέχθηκε μὲ τὴ συνηθισμένη τῆς καλοσύνη.

— Παιδί μου... εἶπε. Γιὰ πὲς μου τί εἶπες τοῦ Μυλόρδου κι' εἶναι τόσο δυσχερῆς μὲς σου; Λέει πὼς τοῦ μίλησες μὲ ἀπρεπο τρόπο.

Ἡ καίμενη ἢ Νταίζη αἰσθανόταν τὴν καρδούλα τῆς πολὺ σφιγμένη. Χωρὶς νὰ τὸ θέλει, τὰ δάκρυα ἀνέβηκαν στὰ μάτια τῆς καὶ πάλι.

— Μητέρα! φώναξε ξαναμμένη ἡ Λουίζα. Ἡ Βιολέττα δὲ φταίει καθόλου.

Ὁ κακὸς αὐτὸς ἄνθρωπος τὴν προκάλεσε, τῆς ἔδωσε τὴ θρησκεία τῆς!

— Λουίζα! εἶπε αὐστηρὰ ἡ λαίδη. Δὲν σοῦ ἐπιτρέπω νὰ μιλεῖς ἔτσι γιὰ τὸ λόρδο Στάρλυ! Εἰσαὶ μικρὴ ἐσὺ καὶ δὲ μπόρεῖς νὰ κρίνεις τοὺς μεγάλους.

— Συχώρεσέ με, μητέρα, ἀπάντησε σαστισμένη ἡ μικρὴ. Ἀλλὰ σοῦ τ' ὁρκίζομαι, ὅτι ἡ καίμενη ἢ Βιολέττα δὲ φταίει καθόλου.

— Θὰ τὸ ἰδοῦμε αὐτό! Ἐγὼ δὲν ἔχω προκατάληψη ἐναντίον τῆς. Ἐλα, κόρη μου, μὴν κλαῖς καὶ διηγῆσου μου ἄφοβα τί ἔτρεξε.

Ἡ Νταίζη πῆρε λίγο θάρρος καὶ διηγήθηκε ὅσο πρὶν πιστὰ μπορούσε τὴ σκηνὴ τοῦ πάγκου. Εἶπε πόσο φοβήθηκε ὅταν τὴ σταμάτησε ὁ λόρδος καὶ πόσο πειραχθηκε ὅταν ὀνόμασε τὴ θρησκεία τῆς πλάνη καὶ πρόληψη.

Ἡ λαίδη τὴν ἀκούγε γεμάτη προσοχή. Τῆς ἔκανε ἐντύπωση κι' αὐτῆς τὸ εὐγενικὸ κι' ὠραῖο ὄφρος τοῦ κοριτσιοῦ καὶ τὸ θάρρος, ποὺ ἔλαμπε στὰ ὑγρά μάτια τῆς. Ἦταν ἡ ἀγανάκτηση κι' ἡ ἀνδρεία μιᾶς εὐγενικῆς κι' ἀριστοκρατικῆς ψυχῆς, ποὺ περιφρονεῖ τὸν κίνδυνο.

— Κόρη μου, εἶπε ἡ λαίδη, δὲ μπόρῳ νὰ σὲ μαλώσω γιατί εἶχες τὸ θάρρος νὰ ὑπερασπίσεις τὴ θρησκεία σου. Ὁ μυλόρδος ὅμως εἶχε δίκιο νὰ θυμώσει, γιατί ἐσὺ δὲν ἤξερες ὅτι ἔπρεπε νὰ τοῦ μιλήσεις μὲ περισσότερους τύπους. Εἶναι ἄνθρωπος ποὺ θέλει νὰ τὸν τρέμουν. Κι' ἡ κόρη μου ἀκόμη τὸ κατάλαβε κι' ὑποχώρησε γιὰ τὸ χατήρι μου. Σήμερα περνᾶμε πολυτάραχη ἐποχὴ κι' οἱ πολιτικὲς διαφορὲς χωρίζουν ἀκόμη καὶ τὶς οἰκογένειες... Ἀλλὰ κάτι ἄλλο μοῦ εἶναι ἀκατανόητο. Ὁ μυλόρδος ἔχει μεγάλη ἔχθρα μαζί σας. Ἀλλή πορὰ δὲν τὸν εἶχατε ξαναῖδεῖ πουθενά;

— Πουθενά, μυλαίδη!

— Μήπως οἱ γονεῖς σας ἔχουν ἀνατιθεῖ σὲ καμμιά ὑπόθεσή του; Τοὺς ἀκούσατε ποτὲ νὰ μελετοῦν τ' ὄνομά του;

— Ποτέ, μυλαίδη. Πρῶτὴ πορὰ ἀκούσα τ' ὄνομά σας, ὅταν ἦλθατε στῆς μὲς Μύλδρεδ.

Ἡ λαίδη ἔδλεπε ὅτι τὸ κορίτσι μιλοῦσε μὲ εὐκρίνεια.

— Τότε αὐτὸ εἶναι ἀνεξήγητο! εἶπε δειχόντας τὸ γράμμα ποὺ εἶχε λάβει.

Ὅριστε, διαβάστε, κόρη μου! πρέπει νὰ ξέρετε καὶ σεῖς τί ζητᾷ ὁ μυλόρδος.

Ἡ Νταίζη διάβασε τρέμοντας τὸ χαρτί αὐτό, ποὺ ἤξερε πὼς τὸ εἶχε γράψει τὸ τρομερὸ χέρι τοῦ ἀνθρώπου ἐκείνου.

Ἡ Λουίζα ποὺ τὸ διάβασε κι' αὐτὴ, ἀφίσε μιὰ κραυγὴ γεμάτη ἐκπληξή.

— Νὰ μὴ βγαίνει ἔξω!... εἶπε. Τί σημαίνει αὐτό, μαμά; Ἡ Βιολέττα λοιπὸν εἶναι... φυλακισμένη;

— Ἡ ἀξίωση εἶναι κατηγορηματικὴ καὶ κάθε ἀντίρρηση θὰ ἦταν περιττή.

(Ἀκολουθεῖ) ΜΙΚ. Α. ΣΤΑΣΙΝΟΠΟΥΛΟΣ

Η ΤΥΦΗ

Καθεμιά μέρα ποὺ περνᾷ, καθεμιά δύση ἀφίγει. Τάνειπωτο παράπονο ποὺ σέρνει ἡ ρεματιά Στάσημι τῆς τὸ φειδωλὸ ποὺ σπαταλᾷ ἡ νυχτιά, Τάνειπωτο παράπονο τοῦ ὅ,τι περνᾷ καὶ σβύνει.

Κι' ὅλες οἱ μέρες οἱ παλιές, οἱ ἀκτίνες πῶχουν σβύνει Ἀγκαλιασμένες κείτονται στῆς λήθης τὸ γκρεμινὸ, Κάτω ἀπ' τοῦ Χρόνου τοῦ σκληροῦ τὸ μάτι τὸ στεγνὸ: Κάποτε σκύβει ἡ Ἀνάμνηση γιὰ νὰ τίς ξεχωρίσει.

Οἱ πρὶν γλυκὲς κι' οἱ πρὶν ὁμορφές κοιμοῦνται δροσισμένες Μὲς στὸ λευκὸ τους σάβανο, σὲ μισοκλειμένη οὐλιά. Μὰ κι' οἱ ἀσχημὲς ἐπῆρανε μιὰ ἐκφραση γλυκερά, Καὶ πάει ἡ Ἀνάμνηση νὰ πῇ κι' αὐτὲς ἀγαπημένες.

Ἐκεῖ στὸ χεῖλος τοῦ γκρεμοῦ τότε ἀνεβαίνει ἡ Θλίψη Καὶ πέρνει τὴν Ἀνάμνηση καὶ διώχνει τὴν μακριά... Μ' ἄλλοιμονό της ἂν ἐκεῖ ποὺ κλαίει καμμιά πορὰ, Ἐάφνου προβάλλει ἀντίκρου τῆς καὶ τὴν κοιτάζει ἡ Τύψη!...

ΣΤΕΦΑΝΟΣ ΠΑΝΤΕΡΜΑΛΗΣ

ΧΙΛΙΑ ΜΥΡΙΑ

ΕΝΑΣ ΠΑΡΑΞΕΝΟΣ ΥΠΟΒΟΛΕΥΣ

Γιὰ νὰ παίξουν καλύτερα οἱ ἡθοποιοὶ του, — οἱ «μύσται» του, ἔπως τοὺς ἔλεγε, — ὁ Κωσταντῖνος Χρηστομάνος, ὁ περίφημος ἱδρυτὴς τῆς «Νέας Σκηνῆς», τοὺς ἔκανε συχνὰ καὶ τὸν υποβολέα.

Ἐκεῖνο τὸ βράδυ, λίγο πρὶν νάρχισι ἡ παράσταση, ἔμαθε πὼς ἕνας «μύστης» εἶχε πάρει ἀπὸ τὸ ταμεῖο δέκα δραχμὲς — ἕνα ἑκατοστάρικο σὰ νὰ λέμε σήμερα, — τάχα κατ' ἐντολή του. Ἐγίνε ἔξω-φρενῶν, ἐζήτησε τὸ «μύστη» παντοῦ, μὰ δὲν τὸν βρῆκε πουθενά. Τέλος τὸν εἶδε μπροστά του... στὴ σκηνή. Ὁ «μύστης» ἔβγαλε νὰ παίξει τὸ μέρος του. Ὁ Χρηστομάνος, κάτω ἀπ' τὴν κουκούλα τοῦ υποβολέου:

— Ἀ, καλῶς μου τὸν! τοῦ ψιθυρίζε εὐθὺς μὲ θυμὸ. Ποῦ ἦσουν καὶ σὲ γύρευα; Κρυβόσουν, ἔ;

— Τὰ λόγια μου!... ψιθυρίζει κι' ὁ «μύστης» μὲ ἀπορία καὶ μὲ ἀγωνία, περιμένοντας νὰ τοῦ πῇ ὁ υποβολέας τὰ πρῶτα λόγια, γιὰ νὰ μπῇ στὸ ρόλο του.

— Δὲ σοῦ λέω τίποτα!... Γιατί γέλασες τὸν ταμῖα πὼς σοῦ εἶπα ἐγὼ νὰ πάρῃς ἕνα δεκάριχο;... Ἀπατεῶνα!...

— Τὰ λόγια μου!... Μὰ, κύριε Χρηστομάνε... δὲν εἶναι ὥρα γι' αὐτό!...

— Εἶναι καὶ σκάσε!... Γιατί γέλασες τὸν ταμῖα, ψεύτη;... Λέγε!

Ὁ «μύστης» εἶδε πὼς ἀντὶ νὰ παίξει, ἦταν ὑποχρεωμένος νὰπολογηθῇ.

Καὶ κάνοντας διάφορα σκηνικά, γιὰ νὰ μὴν καταλαβαίνει ὁ κόσμος τὸ χάσμα, ἐξακολούθησε ψιθυριστὰ τὴ στιχομυθία:

— Δὲν τὸν γέλασα... Τὰ λόγια μου, κύριε Χρηστομάνε!... Ἀμάν, θὰ γίνουμε ρεζίλι!...

— Ἀς γίνουμε!... Ἀφοῦ εἰσαστε τέτοιοι... Γιατί νὰ πῆς τοῦ ταμῖα...

— Μὰ δὲν τοῦ εἶπα, κύριε Χρηστομάνε, πὼς εἶχα ἐντολὴ ἀπὸ σὰς!... Τοῦ εἶπα μόνο πὼς ἐσεῖς δὲν θὰ λέγατε τίποτα!...

— Ψέμματα! Νὰ πᾶς ἀμέσως νὰ μοῦ τὸν φέρῃς ἐδῶ!

— Ποιόν, κύριε Χρηστομάνε;...

— Τὸν ταμῖα!

— ; ; ; ! ! ! ! !

Ο ΑΝΑΝΙΑΣ

ΣΕΛΜΑΣ ΛΑΓΚΕΡΛΕΦ (Βραβεῖον Νουβέλ)

ΤΟ ΘΑΥΜΑΣΤΟ ΤΑΞΙΔΙ

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο —

Καὶ πρόσθεσε:

— Μόλις διορθωθῇ λιγάκι ὁ καιρὸς, θὰ σηκωθῇ ἕνας νὰ πᾶν νὰ τὸν βρῇ.

Ὅταν εἶπε αὐτὰ ὁ Σέντεμπεργκ γύρισε πάλι κι' ἄρχισε νὰ μιλῇ μὲ τοὺς Λάπωνες. Ἦταν φανερό ὅτι δὲν ἤθελε νὰ τὸν ρωτήσῃ τίποτε περισσότερο ἢ Αἰζα γιὰ τὸν πατέρα τῆς.

Τὸ ἄλλο πρῶτ' ἦταν ὠραῖος καιρὸς κι' ὁ Ὁλα Σέρκα, ὁ πρὶν σπουδαῖος ἀνάμεσα στοὺς Λάπωνες, εἶπε ὅτι θὰ πῇ γαίε ὁ ἴδιος νὰ βρῇ τὸν πατέρα τῆς Αἰζας. Δὲν ἔδειξε ὅμως καὶ τόσο μεγάλη βία, ἀλλὰ κάθισε νὰ σκεφθῇ πὼς θὰ τοῦ ἔλεγε τὴν εἰδηση γιὰ τὸν ἐρχομὸ τῆς κόρης του. Ἐπρεπε νὰ τοῦ πῇ ἔτσι τὸ νέο, ὥστε νὰ μὴν τὸν κάνῃ νὰ τρομάξῃ καὶ νὰ φύγῃ, γιατί ὁ Γιού Ἀσσαρσον ἦταν ἕνας πολὺ παράξενος ἄνθρωπος καὶ φυλαγόταν πάντα νὰ συναγερθῇ μὲ παιδιὰ. Ἐλεγε ὅτι τοῦ ἐρχόνταν τόσο μαῦρες σκέψεις ὅταν ἔδλεπε παιδιὰ, ποὺ δὲν μπορούσε νὰ ὑποφέρῃ αὐτὸ τὸ πράγμα.

Αἰφνης, σὲ λίγη ὥρα, ἔβγαλε τὴν πίπα του ἀπὸ τὸ στόμα καὶ σηκώθηκε καὶ πῆγε κατὰ τὴ λίμνη. Περπάτησε κάμποση ὥρα, ὥσπου συνάντησε ἕναν ἄνθρωπο ποὺ καθόταν πάνω σὲ μιὰ πέτρα καὶ ψάρευε. Ὁ ψαράς εἶχε ψαρά μαλλιά καὶ γυρτὴ τὴ ράχη του, τὰ μάτια του ἦταν μάτια ἀνθρώπου ποὺ προσπαθοῦσε νὰ λύσῃ κάτι πολὺ δύσκολο γι' αὐτὸν καὶ ποὺ ἔχασε τὸ θάρρος του ἐπειδὴ δὲν μπόρεσε νὰ ἐπιτύχῃ αὐτὸ τὸ πράγμα.

— Φαίνεται ἔχεις τύχη στὸ ψάρεμα, Γιού, μιὰ κι' ἔμεινες ἔξω ὅλη τὴ νύχτα, εἶπε ὁ Λάπων στὴ γλώσσα του καὶ πλησίασε τὸν ψαρά.

Ὁ ἄλλος τινάχτηκε καὶ τὸν κοίταξε. Τὸ ἀγκίστρι ἀπὸ τὸ καλάμι του εἶχε ἐξαφανιστεῖ καὶ δίπλα του δὲν βρισκόταν

οὔτε ἕνα ψάρι. Μὲ βία στερέωσε ἕνα καινούργιο ἀγκίστρι στὴν ὀρμιὰ καὶ τὴν τίναξε πάλι στὴ θάλασσα.

— Θὰ ἤθελα νὰ σοῦ μιλήσω, εἶπε ὁ Λάπων. Ξέρεις ὅτι εἶχα μιὰ κόρη ποὺ μὲθανε τώρα καὶ λίγα χρόνια, κι' αὐτὸ τὸ πράγμα μοῦ κόστισε πολὺ.

— Naί, τὸ ξέρω, εἶπε ὁ ψαράς μὲ τέτοιο τρόπο, σὰν νὰ μὴν μπορούσε νὰ κούγῃ νὰ τοῦ μιλοῦν γιὰ παιδιὰ ποὺ πέθαναν.

— Δὲν ὠφελεῖ ὅμως τίποτε κι' ἂν πενθεῖ κανεὶς σ' ὅλη τὴ ζωὴ του, εἶπε ὁ Λάπων. Γι' αὐτὸ ἀποφάσισα νὰ πάρω μιὰ ψυχοκόρη. Δὲν ἔκανα καλὰ;

— Αὐτὸ ἐξαρτᾶται ἀπ' τὸ παιδί ποὺ θὰ πάρῃς, εἶπε ὁ ψαράς.

Ἡ Αἰζα στὴ σκηνὴ τῶν Λάπωνων.

— Θὰ σοῦ πῶ ὅ,τι ξέρω γι' αὐτὴν, εἶπε ὁ Ὁλα Σέρκα.

Κι' ἄρχισε νὰ τοῦ διηγείται ὅτι ἐκεῖνο τὸ καλοκαίρι, ἕνα κορίτσι κι' ἕνα ἀγόρι εἶχαν πάει στὸ Βέλμπερκετ γιὰ γαῦρουν τὸν πατέρα τους ποὺ ἔτυχε νὰ λείπῃ τότε ἀπ' ἐκεῖ. Ἐνόσω ὅμως τὸν περίμεναν νὰ γυρίσῃ, ὁ μικρὸς σκοτώθηκε ἀπὸ μιὰ πέτρα ποὺ πετάχθηκε ἀπὸ ἕνα φουρνέλλο κι' ἡ ἀδελφὴ του τοῦ ἔκανε μιὰ ἐπίσημη κηδεῖα σὰν νὰ ἦταν μεγάλος ἄνθρωπος.

— Κι' αὐτὸ εἶναι τὸ κορίτσι ποὺ θέλεις νὰ πάρῃς, Ὁλα;

— Naί, εἶπε ὁ Λάπων. Ὅλοι συγκινηθήκαμε σὰν ἀκούσαμε τὴν ἱστορία τῆς καὶ εἶπαμε ὅτι μιὰ καὶ φάνηκε τόσο καλὴ ἀδελφή, θὰ ἦταν δίχως ἄλλο καὶ πολὺ καλὴ κόρη.

— Κι' ἀνῆκει στὴ φυλὴ σου, βέβαια, αὐτὸ τὸ κορίτσι, εἶπε ὁ ψαράς.

— Όχι, δὲν εἶναι Λαπωνίδα· εἶναι ἀπὸ κάτω, ἀπ' τὰ νότια μέρη, εἶπε ὁ Ὁλα σὰν νὰ μὴν εἶχε καμμιά σημασία

αὐτὸ τὸ πράγμα. Τὸ ἐνδιαφέρον ὅμως τοῦ ψαρά ἔγινε μεγαλύτερο.

— Τότε δὲν ἔπρεπε νὰ τὴν κρατήσῃς ἐδῶ, Ὁλα, εἶπε. Ἄν δὲν εἶναι συνειθισμένη ἀπὸ μικρὴ, δὲν θὰ μπόρῃ νὰ νανθέξῃ τὸ χειμῶνα μέσα στὴ σκηνή σας.

— Μέσ' στὴ σκηνή μας θὰ βρῇ ἀδέλφια καὶ γονεῖς, εἶπε ὁ Ὁλα. Ἡ μοναξιά εἶναι χειρότερη ἀπὸ τὸ κρύο.

Ὁ ψαράς ὅμως γινόταν διαρκῶς ζωηρότερος. Φαινόταν σὰν νὰ μὴ μπορούσε νὰ ἀνεχθῇ τὴ σκέψη ὅτι μιὰ Σουηδοπούλα θὰ μπορούσε νὰ κατοικήσῃ μὲ τοὺς Λάπωνες.

— Μοῦ εἶπες ὅτι τὸ παιδί αὐτὸ εἶχε ἕνα πατέρα στὸ Βέλμπερκετ;... ρώτησε.

(Ἀκολουθεῖ) ΓΕΩΡΓΙΑ ΤΑΡΣΟΥΛΗ

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

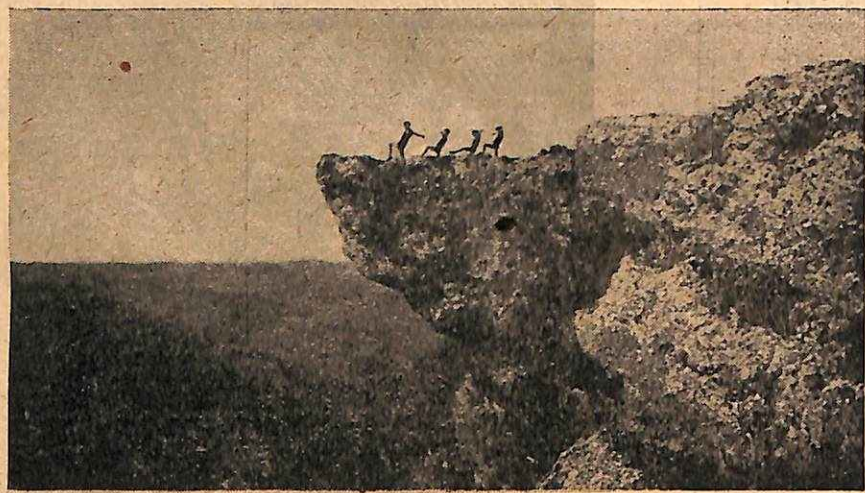
Ο ΥΔΡΟΚΕΦΑΛΟΣ

Αγαπητοί μου,

ΙΔΑΤΕ ποτέ σας υδροκέφαλο; Εγώ είδα έναν, όταν ήμουν παιδί. Γυρίζοντας από το Γυμνάσιο, περνούσα την Αγορά. Εκεί, απέξω σ' ένα μαγαζί, που ή πόρτα του ήταν σκεπασμένη μ' έναν κόκκινο μπερντέ στεκόταν κόσμος. Ένας άνθρωπος, στο κατώφλι, χτυπούσε ένα κουδούνι και τελάλιζε: «Ορίστε, κύριοι, στο αξιον-περιεργόν τέρας! μιά δεκάρα μόνο και τὸ βλέπετε ζωντανό, όπως εἶν' ἐδῶ στὴ ζωγραφιά του!» Κι' ἔδειχνε, καρφωμένη στὸν τοῖχο, μιά βάνουση, πολύχρωμη ζωγραφιά, πού παρίστανε ἕνα νάνο μὲ κεφάλι γίγαντα. Ὅσα παιδιά εἴχαμε δεκάρα καί... θάρρος, μπήκαμε. Καί, ὅχι χωρίς κάποιο τρέμο, βρεθήκαμε μπροστὰ στὴ ζωγραφιά ζωντανεμένη. Ὁ υδροκέφαλος, ἔ-κεφαλάρας, καθόταν σταυροπόδι ἐπάνω σ' ἕνα κασσόνι. Χωρὶς ὑπερβολή, τὸ κεφάλι του μονάχο ἦταν ὅσο ὅλο τᾶλλο του σώμα. Ἕνα κρανίον πελώριο, ἔ-λοστρόγγυλο καὶ σχεδὸν φαλακρό, γιατί πού νὰ βρεθοῦν τόσα μαλλιά νὰ τὸ σκεπάσουν!.. Τὸ πρόσωπο ὅμως, μπροστὰ στὸ κρανίον, φαινόταν μικρό.

M. ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΑΣ

ΡΩΜΙΚΗ ΣΤΟ ΧΕΙΛΟΣ ΤΗΣ ΑΒΥΣΣΟΥ

Αμαζών — Β' Βραβεῖον

εἶπα τὴν ἄλλη φορά. Εἶχε διαβάσει τὴν Ἐπιστολή μου κι' ἐρχόταν νὰ διορθώσῃ ἕνα λάθος πού μοῦ ἔξφυγε.

— Ὅχι διακόσιες, μοῦ εἶπε. καθὼς γράφετε, ἀλλὰ εἴκοσι μόνο χιλιάδες αυτοκίνητα υπάρχουν, σ' ὅλη τὴν Ἑλλάδα. Προσθέσατε, θεῖε μου, ἕνα μηδενικό... Ἀπ' αὐτὲς ὅμως τίς εἴκοσι χιλιάδες, οἱ δώδεκα υπάρχουν ἐδῶ καὶ μόνο οἱ ἄλλες ὀκτὼ στὴν ἐπίλοιπη Ἑλλάδα.

— Πῶ, τί υδροκέφαλος! φώναξα.

— Ποῖς; ἀπόρησε ὁ ἀνιψιός μου.

— Ἡ χώρα μας!

— ὦ, παλιά δουλειά.

— Μὰ φαίνεται πὼς παράγινε. Δὲν εἶναι μόνο ἡ ἀναλογία τῶν αυτοκινήτων. Ἀπ' ὅ,τι ὑπάρχει στὴν Ἑλλάδα, τὸ μισὸ θάναί στᾶς Ἀθήνας καὶ τᾶλλο μισὸ σ' ὅλες τίς ἄλλες πόλεις μαζί. Αὐτοκίνητα, ἐφημερίδες, βιβλία, μαγαζιά, σχολεῖα, τράπεζες, ξενοδοχεῖα, ξένοι, πρόσφυγες, ἐκατομμύρια... Τώρα κοντεῖ νὰ διαιρεθῇ ἔτσι κι' ὁ πληθυσμός: οἱ μισοὶ Ἕλληνες νὰ βρίσκονται στᾶς Ἀθήνας καὶ στὰ περίχωρα, κι' οἱ μισοὶ στίς ἄλλες πόλεις. Γι' αὐτὸ ἡ χώρα μας

μοιάζει μ' ἕναν ἄνθρωπο, πού τὸ κεφάλι του εἶναι σχεδὸν ὅσο ὅλο τᾶλλο του σώμα. Μ' ἕναν υδροκέφαλο.

Ἀπ' αὐτὴ τὴν ὁμιλία μὲ τὸν ἀνιψιό μου, θυμήθηκα τὸ τέρας πού εἶχα ἰδεῖ ὅταν ἦμουν μικρός. Καὶ μολοντί ἡ παρομοίωση τῆς Ἑλλάδας μὲ υδροκέφαλο εἶναι «παλιά δουλειά», ἔμεινα κάμποσο νὰ τὴ συλλογιέμαι καὶ νὰ συγκρίνω τὴ χώρα μας μὲ τὸ τέρας ἐκεῖνο... Μπορεῖ νὰ ζήσῃ καλὰ ἕνας ὁργανισμός, — εἴτε ἄνθρωπος, εἴτε κράτος, — ὅταν τὸ κεφάλι του εἶναι τόσο μεγάλο καὶ τὸ σῶμα του τόσο μικρό;... Λογαριάζεται γι' ἄνθρωπος ἕνας υδροκέφαλος; Λογαριάζεται γιὰ Κράτος μιά μεγάλη πρωτεύουσα πού ἀπορροφᾷ τὰ πάντα καὶ κάνει ἀτροφικὲς τίς ἐπαρχίες; Κοιτάξετε τὰ εὐτυχημένα Κράτη, καὶ τὰ μεγάλα καὶ τὰ μικρά. Ἡ Ἰταλία ἔχει δέκα πόλεις πού καθεμιά εἶναι σὰ μιά ἀληθινὴ πρωτεύουσα. Τὸ ἴδιο ἡ Γερμανία, ἡ Γαλλία, ἡ Ἀγγλία, ἡ Ἑλβετία, ἡ Δανία, ἡ Ὀλλανδία... Ἀς ἀφίσουμε δὲ τὴν Ἀμερικὴ... Ἐκεῖ — πέρα οἱ ἄνθρωποι δὲν πᾶνε νὰ μαζεθοῦν, νὰ στριμωχθοῦν ὅλοι σ' ἕνα μέρος καὶ νὰ φήσουν τᾶλλα τους ἔρημα. Ἀκόμα καὶ τὸ Παρίσι, τὸ μαγικὸ Παρίσι, περισσότερο τραβᾷ τοὺς ξένους παρὰ τοὺς Γάλλους τοὺς ἰδιοὺς. Ἐμεῖς ὅμως οἱ Ρῶμοι δὲν κοιτάμε παρὰ πὼς νὰ ξε-

κάνουμε τὸ σπῆτι μας, τὸ χωράφι μας, τὰμπέλι μας, τὸ μαγαζί μας στὴν ἐπαρχία, γιὰ νὰρθοῦμε νὰ ζήσουμε στὴν «πρωτεύουσα».

Ἀπ' αὐτὴ τὴν τάση, παιδιά μου, πού χρονολογεῖται ἀπὸ τὸ 1835, — ἀφότου δηλαδὴ ἡ πρωτεύουσα μεταφέρθηκε στᾶς «κλεινὰς Ἀθήνας» — καὶ πού ἐξακολουθεῖ δυστυχῶς ὡς σήμερα, τὸ Κράτος μας ἔγινε, κι' ὁλοένα γίνεται περισσότερο υδροκέφαλος. Συντρέχουν βέβαια κι' ἄλλες περιστάσεις, τὰ τελευταῖα χροῖα μάλιστα μὲ τοὺς πολέμους καὶ τίς συμφορές. Ἀλλὰ πάντα ἡ τάση ἐκεῖνη εἶναι ἡ ἀρχικὴ αἰτία. Κι' ὅσοι ἀγαποῦν τὴν πατρίδα τους καὶ θέλουν νὰ τὴν ἰδοῦν εὐτυχισμένη, πρέπει νὰ πολεμήσουν τὴν τάση. Προπάντων στὸν ἑαυτὸ τους, ἀν τὴν ἔχουν οἱ ἴδιοι... Δὲν ἐννοῶ νὰ μὴν τὸ κουνᾷ κανεὶς ἀπὸ τὴν πατρίδα του. Κάποτε βέβαια θὰ φύγῃ, νὰ σπουδάσῃ, νὰ μάθῃ κόσμο. Ἀλλὰ νὰ γυρίσῃ, νὰ μείνῃ καὶ νὰ ἐργασθῇ ἐκεῖ. Αὐτὸ πρέπει νὰ εἶναι τὸνειρό τοῦ πατριώτη. Κι' ὅταν τὸνειρο αὐτὸ τὸ ἔχουν πολλοί, ὅταν τὸ τρέφουν

οἱ περισσότεροι, ἡ μικρὴ πατρίδα γίνεται μεγάλη. Ἡ πρωτεύουσα δὲν μεγαλώνει τόσο δυσανάλογα κι' ἐπικίνδυνα. Κι' ἄλλες πόλεις σχηματίζονται στὸ Κράτος, ὅπου μπορεῖ κανεὶς νὰ ζήσῃ τόσο καλὰ ὅσο καὶ στὴν πρωτεύουσα. Καὶ τὸ Κράτος αὐτὸ παύει νὰ παρουσιάζει τὴν οἰκτρὴ ὄψη ἐνὸς υδροκέφαλου. Γίνεται ὁργανισμός ἰσορροπός, ἀνάλογος, ἄρτιος κι' εὐτυχισμένος...

Σὰς ἀσπάζομαι

ΦΑΙΔΩΝ

ΔΙΕΤΕΙΣ ΔΙΑΚΟΠΑΙ

(Μυθιστόρημα ὑπὸ 'Ιουλίου Βέρν)

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο —

Ἐγνοεῖται ὅτι ὁ βαρκάρης πήγαινε κάθε φορά, ἄφινε τὸν ἐπιβάτη του καὶ ξαναγύριζε νὰ πάρῃ ἄλλον. Μόνον ὁ Πιστὸς πέρασε κολυμπώντας. Μ' αὐτὸς δὲν φοροῦσε ρούχα, οὔτε κρατοῦσε τίποτε πάνω του πού δὲν ἔπρεπε νὰ βραχθῇ.

Ἐπειδὴ τὸ ἔδαφος δὲν ἦταν πιά βαλτωδές, οἱ πεζοπόροι προχώρησαν λοξὰ γιὰ νὰ πλησιάσουν πάλι τὴν ὄχθη τῆς λίμνης. Ἐφθασαν ἐκεῖ κατὰ τίς δέκα, ἔφαγαν, ξεκουράστηκαν κι' ἐξακολούθησαν τὸ δρόμο τους πρὸς τὰ βορεινά.

Τίποτα δὲν ἔδειχνε πὼς ἡ ἀπέναντη ὄχθη ἦταν κοντά, κι' ὁ ὀρίζοντας στὴν ἀνατολή, ἦταν μιά καμπύλη πού ἔγινε τὸν οὐρανὸ μὲ τὸ νερὸ τῆς λίμνης. Ὁ Δόνιφαν ὅμως κοίταξε καλὰ μὲ τὸ τηλεσκόπιο κι' εἶπε:

— Νὰ κι' ἡ ἄλλη ὄχθη!

Γύρισαν ὅλοι κατὰ κεῖ πού τοὺς ἔδειχνε καὶ ξεχώρισαν μερικὰ δένδρα πού πρόδαλαν τὴν κορυφή τους ἐπάνω ἀπὸ τὰ νερά. Ἦταν ἡ μεσημέρινη ὄχθη.

— Νὰ μὴ σταθοῦμε, εἶπε ὁ Γόρδων, μήπως μπορέσουμε νὰ φθάσουμε κεῖ πρὶν νυκτώσῃ.

Προχώρησαν κι' ὡς τὸ δειλινὸ ἔφθασαν στὴν ποθητὴ ἄκρη τῆς λίμνης. Τὸ μέρος αὐτὸ οὔτε δένδρα εἶχε, οὔτε θάμνους, οὔτε χόρτα. Μόνο βρύα καὶ λειχήνες ξερέες. Κι' ἐπειδὴ δὲν εἶχαν ξύλα ν' ἀνάψουν φωτιά, δειπνήσαν μὲ τὰ τρόφιμα πού κουβαλοῦσαν μαζί τους. Ἐπειτα ἔστρωσαν στὴν ἄμμο τὰ σκεπάσματά τους καὶ ξαπλώθηκαν νὰ κοιμηθοῦν.

Τίποτα δὲν ἐτάραξε ὀληνύχτα τὸν γλυκύτατό τους ὕπνο.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΕ'.

Ἡ ἐπιστροφή. — Ἐκδρομὴ πρὸς τὰ δυτικά. — Ἕνα χεῖνιο δένδρον. — Χείμαρος. — Νύχτα ἀνήσυχη. — Ὁ Βάξτερ. — Στὴ σπηλιά.

Διακόσια περίπου βήματα ἀπὸ τὸν ὀμίσκο, ἦταν ἕνας ἀμμόλοφος ὡς πενήντα πόδια ψηλός, σκοπιὰ κατάλληλη γιὰ

νὰ παρατηρήσουν τὴν περιοχή. Κι' ἅμα βγήκε ὁ ἥλιος, ἀνέβηκαν στὴν κορυφὴ ἐκεῖνη καὶ κοίταξαν μὲ τὸ τηλεσκόπιο πρὸς τὰ βορεινά. Κατὰ τὸ γεωγραφικὸ χάρτη, ἡ ἀμμόδης ἐρημος ἔφτανε ὡς τὴ θάλασσα. Ἀλλὰ δὲν φαίνονταν ἡ παραλία, γιατί ἀπείχε τουλάχιστο δώδεκα μίλλια. Κ' ἔκριναν περιττὸ νὰ προχωρήσουν περισσότερο πρὸς τὰ βορεινά τοῦ νησιοῦ τους.

— Καὶ τώρα τί κάνουμε; ρώτησε ὁ Κρός.

— Θὰ γυρίσουμε ἀπὸ κεῖ πού ἦλθαμε, ἀποκρίθηκε ὁ Γόρδων.

— Μὰ νὰ φάμε πρῶτα κάτι τί, εἶπε ὁ Σέρδης.

— Βεβαιότατα; Στρώστε τὸ τραπέζι! φώναξε φαιδρὰ ὁ Οὐέπ.

— Δὲν εἶναι ὅμως καλύτερα νὰ γυρίσουμε ἀπ' ἄλλο δρόμο; ἐπρότεινε ὁ Δόνιφαν.

— Κι' αὐτὸ γίνεται, ἀποκρίθηκε ὁ Γόρδων.

«Ἀς πλησιάσουμε σ' αὐὰ χωρὶς νὰ μᾶς ἴδουν...»

— Νομίζω μάλιστα, ἐπρόσθεσε ὁ Δόνιφαν, ὅτι ἡ ἐξερεύνησή μας θὰ ἦταν τέλεια ἀν τριγυρίζαμε τὴ δεξιὰ ὄχθη τῆς λίμνης.

— Εἶναι μακριά, εἶπε ὁ Γόρδων. Κατὰ τὸ γεωγραφικὸ χάρτη, πρέπει νὰ κάμουμε σαράντα τουλάχιστο μίλλια, δηλαδὴ πέντε ἡμερῶν δρόμο. Κι' αὐτὸ ἀν δὲν παρουσιασθῇ κανένα ἀπρόοπτο...

Θ' ἀνησυχούσαν πολὺ στὴ σπηλιά. Εἶναι περιττὸ νὰ τοὺς βάλουμε σὲ τόση ἀνησυχία.

— Κι' ὅμως κάποτε θὰ γίνῃ ἀνάγκη νὰ ἐξερευνηθῇ κι' αὐτὸ τὸ μέρος τοῦ νησιοῦ, εἶπε ὁ Δόνιφαν.

— Ἐγνοεῖται, εἶπε ὁ Γόρδων. Πρὸς τὸ παρόν, γιὰ νὰ μὴ γυρίσουμε ἀπὸ τὸν ἴδιο δρόμο, προτείνω ν' ἀκολουθήσουμε τὴν ὄχθη τῆς λίμνης ὡς τὸ ποτάμι ὅπου σταθμεύσαμε προχθές, κι' ἀπὸ κεῖ νὰ βαδίσουμε κατ' εὐθείαν πρὸς τὴν ἀπὸ-κρημνὴ ἀκτὴ.

Αὐτὸ ἔγινε δεκτό. Τὰ παιδιά ροδόλησαν τὴν πλαγιά τοῦ ἀμμόλοφου, ἔφαγαν λίγο στὸ πόδι, τύλιξαν τὰ σκεπάσματά τους καὶ ξεκίνησαν.

Ὁ οὐρανὸς ἦταν λαμπρός. Τὸ πρωῒ νὸ ἀεράκι μόλις ρυτίδωνε τὴν ἐπιφάνεια τῆς λίμνης. Ἀν ὁ καιρὸς βαστούσε ἔτσι τριανταεξὴ ἀκόμη ὥρες, τί ἄλλο ἦθελαν; Ὁ Γόρδων λογάριζε ὅτι θὰ ἔφθαναν στὴ σπηλιά τὴ μεθεπομένη.

Ὡς τίς ἔντεκα, ἔκαμαν ἄκοπα τὰ ἐννιά μίλλια πού χωρίζαν τὴν ἄκρη τῆς λίμνης ἀπὸ τὸ ποτάμι. Ἐκεῖ ὁ Δόνιφαν σκότωσε δυὸ μέγала πουλιά, πρὸς μεγάλη χαρὰ τοῦ Σέρδης πού ἦταν πάντα πρόθυμος νὰ μαζᾷ κάθε πουλί, νὰ τὸ ἀνοίγῃ, νὰ τὸ καθαρίξῃ καὶ νὰ τὸ κἀνῃ ψητό.

Πέρασαν τὸ ποτάμι μὲ τὴ βαρκούλα καὶ κάθησαν νὰ φᾶνε τὰ πουλιά πού μαγείρεψε ὁ Σέρδης.

— Τώρα πού εἴμαστε στὸ δάσος, εἶπε ὁ Γόρδων, ἐλπίζω νὰ βρῇ εὐκαιρία κι' ὁ Βάξτερ νὰ πιάσῃ κανένα ζωὸ μὲ τὸ μηχανήμα του.

— Νὰ ἴδουμε, εἶπε ὁ Δόνιφαν, ἀν καὶ δὲν ἔχω μεγάλη πεποίθησὴ στὸ λουρί μὲ τίς σφαῖρες τοῦ Βάξτερ.

— Οὐτ' ἐγὼ! εἶπε κι' ὁ Κρός.

Μὰ καὶ τᾶλλα παιδιά ἔδλεπαν μὲ δυσπιστία τὸ μηχανήμα τοῦ Βάξτερ...

Μετὰ τὸ γεῦμα, ἐξακολούθησαν τὴν πορεία τους μέσα στὸ δάσος, πού σ' ἐκεῖνο τὸ μέρος ἦταν κάπως ἀραιότερο. Οἱ ἀκτίνες τοῦ ἡλίου εἰσχωροῦσαν καὶ τὸ φῶτιζαν λαμπρά. Λογίς-λογίς ἀγριοκούλουδα σκέπαζαν τὴ γλὴ πού σκέπαζε παντοῦ τὸ ἔδαφος. Καὶ τὰ παιδιά ἔκοφαν ἀπ' αὐτὰ τὰ ὠραιότερα καὶ στέλιναν τὸ στήθος τους.

Ὁ Γόρδων, πού εἶχε πολλὰς βοτανικὲς γνώσεις, ἀνακάλυψε ἐκεῖ κι' ἕνα δενδρόλλιο φουντωτό, μὲ φύλλα ἀτελῶς σχηματισμένα καὶ μὲ ἀγκάθια μεγάλα. Ἀνάμεσα σ' αὐτὰ τ' ἀγκάθια ἦταν ὁ καρπός, μικρὸς σὰ μπιζέλι καὶ νοκκινωπός.

(Ἀκολουθεῖ)

Μεταφρ. Φ. Ι. Π. καὶ Γρ. Ξ.

Ἡ Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς φίλους τῆς: **Πέτρον Ριοναί** (φαν- τάζομαι τὴ χαρὰ σου ποὺ μάζεψες σὲ λίγον κειρὸ τόσο τεράδια γὰρ τὴ Σελίδα ἀργότερα) **Μήθειαν** (πολὺ καλὸς ὁ βέλμὸς σου, καὶ τοῦ χρόνου θὰ εἶναι ἀντίθετος, γιατί δὲν θὰ σὲ ῥίξῃ πάλι, ἐλπίζω, γι' ἱστορίαν τὰ σέδῃ μου στὴν καλὴ σου μιμνῆσκα ποὺ καθόλου δὲν μ' ἐνόη- λησες) πῶς σοὺ ἤλθε τέτοια ιδέα; **Δαφνοστέφῃ Ὀλυμπιονίκῃ** (ἐ- λαβῇ, εὐχαριστῶ, ἐστειλὰ γὰρ τὸ διηγήματά σου, τί νὰ σοὺ πῶ! εἶχα ὅλη τὴν καλὴ διάθεσιν νὰ σ' εὐ- χριστήσω, ἀλλὰ στάθηκε ἀδύνατον γὰρ τὸ διαβάσω ἔτσι ἐξῆρω ποὺ εἶ- ναι ἀργότερα, ἀνθὰ μοῦ τὸ ἐκνε- στείλῃς γὰρ τὴ Σελίδα, συντόμευσέ το μόνος σου καὶ προπίνων γρα- ψε το μὲ ζωνηρὸ μελάνι) **Γασκώ- νον** (δὲν ἔκχευε λάθος ὁ συνθέτης τοῦ Ciné-Rebus· ἀλλὰ ὑπάρχει καὶ ἄλλη γαλλικὴ λεξοῦλα ποὺ μετα- φράζεται «ἐκεῖ» καὶ μ' αὐτὴ μό- νο σχηματίζεται ἡ πρωταεὺσα) **Μαγεμένο Βασιλόπουλο** (καλὰ λοιπὸν, τὸ κρύθω γι' ἀργότερα) **Χαράν τοῦ Μπαμπᾶ** (μετὰ χαρᾶς, κι' ἐγὼ θὰ σ' ἀγαπῶ πολὺ ἀν' ἡμῶν γραφῆς) **Καμάρι τῆς Μητέρας** (ἔτσι, νὰ μὴ μὲ ξεχνᾷς) **Μελα- χορινὴν τοῦ Σκέτιν** (εἰδὼς λοι- πὸν τί διασκεδαστικὴ πού εἶναι ἡ ἀνταλλαγὴ Μ. Μυσικῶν) **Ἀετὸν τοῦ Πόντου** (ἔκχευε τὴν ἀντικα- τάστασιν, ἀν' καὶ ἦταν περὶ τῆς γι- ατῆς αὐτῆς τὴν περὶ τῆς, ἡ δια- τύπωσις ἀπο-εἶλε τὴν πρωτοτυπία) εἶναι θανάτῳ νὰ βρῇ κανεὶς λέξιν ποὺ νὰ μὴν ἀναγραμματισθῇ πο- τέ;) **Ἐλένην Μπονάτσου** (αὐτὴς οἱ γραφόμενοι σὲ χαρτὶ τῶν Λύ- σεων ἰδιαίτερο· δὲν εἶδες λοιπὸν τὴν προκήρυξιν τοῦ Διαγωνισμοῦ;) **Γλυκεῖαν Πατρίδα** (καὶ σὺ τὸ ἴ- διο, μὴ στέλνεις λύσεις παρὰ τοὺς ὅρους) **Δάουραν** (εὐχαριστῶ τὴ «Βολιώτικη Τρελοπρέσα» γὰρ τὸ ἐξασπῶμαι) **Ἀκάνθινον Ρόδο** (ἐ- νέγραψα τὸ νέο συνδρομητικὴ καὶ τοῦ ἐνέκρινε τὸ ψευδώνυμο· εὐχα- ριστῶ πολὺ) **Νάγκισσον** (καλὴ διασκεδαστικὴ στὴν Ἀνδρὸν ναι, ἔχω ἐκεῖ πολλοὺς φίλους κι' ἐλπίζω νὰ γνωρίσῃς μερικους) **Πιτσιρέκον τοῦ Ἀργεῖνου** (ἡ κυρὰ-Μάρθα δὲν ἀποφάσισε ἀκόμα τί θὰ σὰς διηγῇ- θῇ μετὰ τῆς «Ρήνα καὶ Μαρίαν» γὰρ τὴν ὥρα ἐσκουραζέται· ὁ κ. Φ. σ' εὐχαριστῇ γὰρ τὴ Σελίδα δὲν ἔξρω ἀκόμα πότε θὰ δεχθῶ, γιατί ἔχω πάρα πολλὰ κομμάτια) **Ἀλα- φροδοσιωτικὴν** (ἐστειλὰ ἀλήθεια λοιπὸν ἀποφάσεις νὰ μὲ κάμῃς «νὰ σὲ βρεθῶ» δύσκολο μοῦ φαί- νεται...) **Καλαμιὰν** (ἐστειλὰ 48 τετράδια) **Κυπρὸν Ὀνικὴν Δορκά- δα** (θὰ εἶδες τὴν ἐγκρίσιν τοῦ ψευ- δωνύμου σου· χαίρω πολὺ γράφῃς μου) **Δάφι τῆς Ἀρτέμιδος** καὶ γὰρ τὴ δική σου ἀπόφασις χάριξεν πολὺ εὐχαριστῶ γὰρ τὰ καλὰ λό- γισα καὶ περιμένω νὰ μοῦ ἐκταγῇ) **Γυλὸρειαν** (ἐστειλὰ μὲ λ/μύ- οί «τρέλλας τοῦ καλοκαίριου» ἐλ- πίζω νὰ μὴ σὲ κάμουν νὰ μὲ ξε- χᾷς πάλι τόσον κειρὸ) **Ἐρε- κινὴν** (ἔχει καλῶς· περιμένω καὶ τὰ «διάφορα νέα σου») **Χρυσόθηραν** (τὴν πρώτῃ σου ἀπορία δὲν τὴν κατάλαβα καλὰ καὶ νὰ μοῦ τὴν

ἐξηγήσῃς μ' ἓνα παράδειγμα) στὴν δευτέρῃ σου ἀπαντῶ ὅχι, κανένα δὲν εἶναι ἀποχρεωμένος νὰ λύνῃ καὶ τίς γαλλικὰς ἀσκήσεις, οὐ κ' ἄν ὅλες τίς ἀσκήσεις κάθε φυλ- λαδίου· ὅσοι ξέρει, ὅσοι μπορεῖ) **Ἀφροδίτην Καρίπην** (ἐλαβῇ τὴ συλλογὴ σου καὶ τὸ πολὺ ὁμοῖον, ἀλήθεια, γραμμικά σου· ἦθελα νὰ μοῦ ἔγραψες συχνά) **Γεώργ. Κασιάναν** (εὐχαριστῶ πολὺ γὰρ τὸ ἐξασπῶμαι) **Ἀστρον τῆς Ἐλ- πίδος** (ἰδὲς τί ἀπαντῶ παρὰ πᾶν (περίεργο! ἐγὼ ἔχω τὴν ἰδέαν ὅτι πάντα σοὺ ἀπαντῶ) **Δεάνδρον Κουρκουβέλην** (τὴν ἐλαβῇ) **Ἡὼ** (δὲν μπορῶ νὰ σοὺ πῶ...) **Πάν- θειαν Ἀβραδάτου** (συμμορφώθη- κα) **Ροζίταν** (καὶ βέβαια θὰ τὴν λάβω ὅπ' ὅφει) **Νεραΐδαν τοῦ Γαλιού** (περαστικά) **Γιοῦ-Γιοῦ, Πληρωμένο Πουλὴν, Ἀετὸν τῶν Θαλασσῶν** κτλ. κτλ. **Φίλαθλον, Δάουραν, Ἀθ. Δ. Γραίκαν, Γρηγ. Παπαστρατῆν, Μποέμ, Οὐράνην Φλώριαν, Μο- κοκό** (ἐστειλὰ). **Εἰς ὅσας ἐπιστολάς ἐλαβῇ μετὰ τὴν 7 Αὐγούστου** θὰ ἀπαντήσω στὸ ἐρχόμενο.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ 240ου Διαγωνισμοῦ.
Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι 11 Ὀκτωβρίου.

560. Δεξιόγραφος
Μὲ νότα τῆς βυζαντινῆς
Ἀρχαῖο βάζεις μουσικὸ
Κι' ἄξαφνα βλέπεις κι' ἀπορεῖς
Ἐναν περίφημον γιαντὸν
Ἐντυχία Κυζικηνοῦ

561. Στοιχειόγραφος
Στ' ἀφοβὰ χέρια μπουρλοτιέρη,
Ἐκεῖ στῆς Χίος τὰ νερά,
Ἐγὼ ἀφάνισα τ' ἀσκήρι
Τοῦ Καρὰ κατὰν-πασά.
Μὰ ἡ κεφαλὴ μου περισσεύει,
Ὅταν στοὺς ἄγριους δρυμοὺς
Ὁ Τραγοπόδης σὲ μαγεύει
Γλυκοὺς σκορπίζοντας σκοπούς.
Πάνθει· Ἀβραδάτου

562. Τονόγραφος
Μιάς γενικῆς πληθυντικῆς
Ἀνέβασες τὸν τόνο
Κι' ἓνα σκληρὸ αὐτοκράτορα
Ξανάβαλες στὸ θρόνο.
Ἀφροδίτῃ Καρίπῃ

563. Ἀναγραμματισμός
Τῆς Εὐρώπης ποταμὸ
Τὸν ἀναγραμματίσας
Κι' ἓνα ἔω οἰκιστὴ
Ἄξαφνα σχημάτισας.
Ξενιτέμ' οὐ ἠπειρωτικὴν
564. Δικτυωτὸν
* * * * * = Ἀγία
* * * * * = Τέχνη προπᾶν-
* * * * * [των γυναικεία,
* * * * * = Παράνομον καὶ
* * * * * [τιμωρεῖται,
* * * * * = Βυζαντινὸ. Αὐτο-
κράτειρα. — Καὶ καθέτως ἀναγι-
νώσκονται τὰ ἴδια.
Ἐλευθέριος Ν. Ρουσάκης

565. Κρυπτογραφικόν
1 2 3 4 5 6 3 = Ὅρος.
2 3 3 6 3 = Ἀρχαία πόλις.
3 4 5 5 4 3 = Ἄγιος.
4 3 5 6 3 = Ζῶον.
5 6 4 3 = Ὅφιν.
6 3 3 4 = Ὅρος.
Κόκκινος Διάβολος

566-570. Μαγικὸν Μέλος

Τῇ ἀνταλλαγῇ ἐνὸς γράμματος ἐκάστης τῶν κάτωθι λέξεων δι' ἐνὸς μέλους τοῦ σώματος, πάν- τοτε τοῦ αὐτοῦ, νὰ σχηματι- σθοῦν ἄνευ ἀναγραμματισμοῦ ἄλλαι τόσαι λέξεις:

Χῶμα, Πᾶν, ὁλμος, πῶμα, ἄετος.
Ἀκαδημαϊκὸς Πολίτης

571. Τριπλὴ Ἀκρ. στιχὶς ἐξ Ἀντιθέτων μετ' Ἐπιγραφῆς.

* * * Τὰ τρία πρώτα γράμματα
* * * τῶν ἀντιθέτων τῶν κα-
* * * τῶν λέξεων νὰ τεθοῦν
κατὰ σειρὰν εἰς τὴν θέσιν τῶν
ἀστερίσκων, καὶ θὰ σχηματισθῇ
Ἐπιγραφή, τῆς ὁποίας ζητεῖται
ἡ ἀνάγνωσις:

ἄδε ἄζω, ἐνῆλικος, ξενιθ.
Ἀμύπητος Γελοτοποιός

572. Μικτὸν
Πς - μ - π - ν - * - συντρφ - σ
α - ου - ω - η - αῖα - ου
Κουκουναρεθερμενέως

573. Γρῆφος
Τ Τ Τ Τ Τ Τ
1926
1927 σου!
1928 Μίμης Πρώτους

Διὰ τοὺς Γαλλομαθεῖς

574. Charade
Une couverture mon premier;
Article mon second;
Tu bois mon troisième,
Un pronom mon quatrième
Et d'un grand, mon entier,
Empereur le nom.

575. Ἀκροστιχὶς ἐξ Ἀντι- θέτων

Τῶν κάτωθι λέξεων τὰ ἀντί- θετα, εἰς τὴν γαλλικὴν, ἀποτε- λοῦν διὰ τῶν ἀρχικῶν τῶν με- γάλῃν πρωτεῶσεων.
ρυπαρός, μισῶ, πτωχός, εὐγε- νής, ἄφρων.

Περιπλοκάς
ΛΥΣΕΙΣ
τῶν Πνευμ. Ἀσκήσ. τοῦ φύλ. 22

321. Γαυγάμηλα (γῶβ, γά, μῆ- λα.) — 322. Ρόδος (ῶ, ῶς.) — 323. Ἀρσῆς — Ἀδης. — 324. Ὁχι- Χιὸ (Χίος). — 325. **Μ Α Γ Ι Ο Σ** 326 — 327. **Χ Ι Ο Σ** **Λ Υ Κ Ο Σ** (Χ-όλος, Ἰ-ον, Ὁ- Κ Υ Ρ Ο Σ ριον, Σ-κοπός.) **Α Γ Κ Ω Ν** ΑΡΜΑ (Α-χολος, **Α Η Δ Ω Ν** Ρ-ιον, Μ-όριον, Α-σκοπος). — 328. Τὸ πτερωτὸν εἶναι τὸ Ἰ: Ἰσπανία, Κίερον, Καϊόδας, Ἰκτινός, Βέγγιον, Ἀστεμῆς, Καλάμαϊ. — 329. Αἱ **Χ Ρ Ο** λέξεις τῆς Ἀκροστιχί- **Φ Ε Ι** δὲς: ΧΡΟΝΟΜΕΤΡΟΝ, Δ Ο Υ Φ Ε Ι Δ Ι Α Σ, Δ Ο Υ Ν Α Β Ι Σ, Ν Ο Υ Ν Ο Υ Μ Α Σ. Ἡ ἐπιγραφή: **Χρόνον Φεῖδον.** Ἡ ἀνάγνωσις κατὰ στίχον, πρῶτον, τέταρτον, δεῦτερον, τρίτον. — 330. Ὅποιος θέλει τὰ πολλὰ χάσει καὶ τὰ λί- γα. — 331. Αἶδασκε καὶ μάνθανε τὸ ἀπείνον. — 332. **RAPHAE L** 332. **E** **MERCURE** (Ro- I C I Me, AbEille, Pa- E C O L E Ris, HaChe, AIU- I L E minium, EuRydice, E LaErte.)

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Διὰ 1 ἕως 10 τὸ πολὺ λέξεις μὲ ἀπλὰ στοιχεῖα δρ. 6 (τὸ ἐλάχιστον τίμημα.) Πέραν τῶν 10 λέξεων 60 λεπτά ἡ λέ- ξις, μὲ παχὰ δὲ στοιχεῖα λεπτά 70 καὶ μὲ κεφαλαῖα δρ. 1.

Ὁ χωριστὸς στίχος δρ. 3.
Ἡ προληρωμὴ εἶναι ἀπαραίτητη.

/ΚΗ' — 653/

Παιδιά, ἀνταλλάσσω κάρτες, τετραδιά- κια, Ζητῶ ἀλληλογραφία μὲ μορφωμέ- να Διαπλάσσοιλας Ἐανδὲ Λυκε, γε- λάστηκες, ἀλληλογραφοῦμε: Κώστα Βλυ- αῖδη, τί γίνεσαι; Δ/σις: Γιάννην Κουν- τούρη, Πλωμαρί Μυτιλήνης.
Εὐράνης Φλώριαν

/ΚΗ' — 654/

ΡΟΚΗΡΥΣΣΟΜΕΝ διαγωνισμὸν καρτῶν ἐπαναστάσεως Προθεσμία δι- μνηνος. Συμμετοχὴ δίδραχμος. Βραβεῖα τρία ἐκτετα. Δ/σις: Ἰωάννην Τριαντα- φυλλίδην, Ναϊτάδων 25 Παιδιὸν Φάληρον.
Μπέν-Χεὺρ καὶ Σία

/ΚΗ' — 655/

Α κακία, Νύμφη τοῦ Ἑβρου, Ρόδον τὸ Ἀμάραντον, Φάρε τοῦ Βοσπόρου, θὰ περιμένω πολὺ ἀκόμη τὰ Μ. Μ. σας:
Αἰγυλῆμα

/ΚΗ' — 656/

Ελλάδας Παλιγγενεσίαν, θεῖος Ἀλλέ- κου νὰ μὴ μάθῃ τίποτε Περιμένη τε- τραδιάκι.
Λάουρα

/ΚΗ' — 657/

ΑΡΙΣΤΟΚΡΑΤΙΣΣΑ, γιὰ τὴν γιορτοῦλα σου δέξου θερμὰς εὐχὰς ἀπὸ τῆς ΓΙΟΥ-ΓΙΟΥ

/ΚΗ' — 658/

ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ (ΚΗ' - 456) ΔΙΑΓΟΝΙΣΜΟΥ ΜΑΣ
Γιὰ πρῶτον βραβεῖον κανένα κατάλληλον 6' Ἰσπανιόλα, γ' Ἰρελλό Φοιτη- τάκι, Βραβευθέντες στίλτε ταχυδρομικὰ. Λοιποὺς εὐχαριστοῦμεν. Ἡ βῆσι, στείλε διευ- θυνσιν.
ΒΟΜΠΤΑΚΙ. ΑΡΑΕΚΙΝΟΣ

/ΚΗ' — 659/

Παρακαλῶ ὅσους θέλουν νὰ μοῦ στείλουν τετραδιάκια νὰ δώσουν αὐσὰ τὰ ταχυ-δρομικὰ τέλη γιὰτι σχεδὸν τὰ περισσότερα πληρωσα πρόσθετα. Ἡ μήπως θέλουν νὰ κάνουν τὸ ἴδιο· Δέχομαι εὐχαρίστως.
Γαλανομάτα

/ΚΗ' — 659/

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ,"
ΒΙΒΛΙΑ ΤΕΡΠΝΑ ΜΟΡΦΟΤΙΚΑ
ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΚΑΙ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ

Ἀπὸ τοὺς ἐν παρενθέσει ἀριθμοὺς, ὁ πρῶτος εἶναι τὰ ταχυδρομικὰ τοῦ Ἐσωτερικοῦ καὶ ὁ δεῦτερος τοῦ Ἐξωτερικοῦ.

Ὁ Ἄγγελος τῆς Ἀγάπης, (μὲ 60 εἰκόνας) δρ. 35 (10 καὶ 12).

Ἡ Ἀδελφοῦλα μου, μυθι-στόρημα Γρ. Ξενοπούλου (μὲ 24 εἰκόνας) δρ. 20. (5,50 καὶ 7,50).

Τὸ Βιβλίον τῆς Συμπερι-φορᾶς, δρ. 7. (3,50 καὶ 5,50).

Τὸ Θῶμα τοῦ Φθ νου, (μὲ 20 εἰκόνας) δρ. 30. (6 καὶ 9).

Μία φορὰ κι' Ἐναν καιρὸ, Δημοτικὴ Παράμυθια, Τόμος Α'. Συλλογὴ Γεωργίας Ταρ-σούλη. Ἀδετο δρ. 40. Δεμένο δρ. 45. (9,50 καὶ 11,50).

Παιδικὸν Θέατρον, Γρ. Ξε-νοπούλου, δι' ἐορτὰς Σχολείων καὶ Οἰκογενειῶν, Α' Τόμος δρ. 17. (5,50 καὶ 7,50). Β' Τόμος δρ. 17. (5,50 καὶ 7,50).

Παιδικὸν Πνεῦμα, (2 Τομῆ-δια, Β' καὶ Γ') ἕκαστον δρ. 2,50. (1,50 καὶ 3).

Πρὸς δὲ Νικίον, (μὲ 24 εἰ-κόνας) δρ. 30. (7 καὶ 9,50).

Ὁ Πυρετοπώλης, (μὲ 24 εἰ-κόνας) δρ. 30. (6 καὶ 9,50).

Υπερὸ Πατρίδος, (μὲ 24 εἰ-κόνας) δρ. 30. (7 καὶ 9,50).

Ὁ Φύτης, ἑμμετρον διήγη-μα δρ. 7. (3,50 καὶ 5,50).